

Un nen kosovès espera en un cotxe poder creuar la frontera de Kosovo amb Albània. Per acollir la població refugiada amb eficàcia cal reclutar personal entre la població del camp.

legs, especialistes en aigua i sanejament, etc.) per posar en marxa les diferents activitats. Així mateix, és important reclutar personal entre la població refugiada, al qual es formarà per assegurar la relació entre els refugiats i els programes d'assistència.

“Muntar un camp de refugiats de manera ràpida, efectiva i organitzada és tècnicament factible gràcies a l'experiència que han adquirit els equips de MSF –comenta el doctor Bastos–. La qüestió més difícil en contextos políticament complicats, com ara el cas dels Grans Llacs, és evitar que l'ajuda humanitària siga manipulada.”

La postemergència: equilibri fràgil. La fase de postemergència comença quan la taxa de mortalitat és inferior a una mort diària per cada 10.000 persones i quan les necessitats bàsiques (aigua, menjar, refugi, etc.) estan cobertes. Això no obstant, és possible que es detecte una nova situació d'emergència davant l'aparició d'epidèmies o l'arribada de nous refugiats. Durant aquesta fase els programes d'ajuda humanitària s'han d'adaptar a les necessitats canviants i a les limitacions. La fase de postemergència acaba quan s'ha trobat una “solució permanent” per als refugiats (repatriació, reassentament o integració), això vol dir que la durada del problema

és imprevisible i de vegades s'eternitza.

“Quan es va estabilitzar la situació, els refugiats van començar a crear els seus propis negocis –explica David Trevino–. De sobte hi havia hotels, restaurants, un mercat en l'avinguda principal on es podia trobar de tot... fins i tot vam poder canviar xelins tanzans per pessetes! Banako es va convertir en la segona ciutat més gran de Tanzània, per darrere de Dar-es-Salaam, la capital.”

El context de la postemergència és complex per dos motius. D'una banda, la situació és més estable, perquè els problemes lligats a l'emergència estan sota control i els refugiats gaudeixen d'un major benestar. D'altra banda, tanmateix, en major o menor mesura els refugiats continuen depenent de l'ajuda externa. Fins i tot pot ser que continuen arribant-hi nous refugiats i que la taxa de mortalitat, ara situada per davall d'una persona per cada 10.000 cada dia, siga encara el doble de la considerada “normal” per a les poblacions estables.

Així doncs, la fase de postemergència ha de considerar-se una situació de fràgil equilibri que necessita vigilància i un suport adequat. En cap cas s'haurà de baixar la guàrdia.

Amaia Esparza (MSF)

A la recerca de l'asil

Quasi tots els països d'Europa i Amèrica del Nord han modificat la seva legislació i les tramitacions de les sol·licituds d'asil. A la Unió Europea un dels canvis més significatius va ser la Resolució de Londres de 1992, que estableix que a una persona que vulgui aconseguir l'asil que hagi passat per un altre país abans d'arribar a la UE se li pot denegar l'entrada fins i tot sense ni tan sols tenir en compte la seva sol·licitud d'asil (cosa que és una violació de la Convenció sobre Refugiats de 1951).

Un informe de 1995 del Consell Europeu sobre refugiats i exiliats va constatar que milers de refugiats són rebutjats cada mes (amb molts casos de “deportacions en cadena”, una família de Somàlia, per exemple, va ser deportada de Bèlgica a Txèquia i després a Eslovàquia i encara a Ucraïna) i això fa que l'ONU no pugui seguir el seu cas.

El juliol de 1996, el govern britànic va aprovar unes lleis per evitar que les persones que volen volen demanar asil puguin gaudir dels beneficis de l'assistència social. Aquestes mesures han provocat un escàndol comprensible a molts països. (...)

L'hostilitat oficial ha rebutjat o dissuadit molts sol·licitants potencials: significativament, des de 1993 la major part dels països de l'Europa occidental tan sols han admès unes poques sol·licituds d'asil.

Peter Stalker